

and comparisons that help in revealing the characters of the fairy tale. In this study the contents of the fairy tale reveal with the help of the tools of the author's language. Particular attention is paid to the functioning of the native language as of the basis for the formation of a patriotic person. The results of this linguistic analysis in future are embodied in the methodological recommendations for the work at the fairy tale at the lessons in secondary schools. The author of the article proves that the writer's language can be a good tool not only for patriotic education, but also serves to develop and enrich the students' oral speech.

Key words: fairy tale, patriotic education, patriotic personality, language, epithets, comparisons, Mykola Mahera.

Отримано: 20.09.2018 р.

УДК 821.161.2.09

DOI: 10.32626/2309-7086.2018-15-2.272-279

Н. О. Лаврусевич

Кам'янець-Подільський національний університет імені Івана Огієнка

«НЕПИШНА КВІТКА РІДНОГО ПОДІЛЛЯ...». ПОДІЛЬСЬКІ ТОПОСИ В ПОЕЗІЇ НАТАЛІЇ КАЩУК

У статті йдеться про поетичну творчість Наталії Кащук, присвячену рідному подільському краю. Звертається увага на глибоку філософічність, своєрідність творення ліричних образів, особливість відчуття єдності людини з природою. Вражають образи метафоричні, особливо виділяються ті, через які приходять усвідомлення того, що душа людини – частинка світової душі. Передається світ символів подільських топосів, у якому переплелися особисті та історичні мотиви, душевні переживання, гостре сприйняття всього, що оточує її земляків. Оповідючи про історичні події, що відбувались на теренах нашого краю, поетеса розраховує на ерудитів читача, покликаних розгадати закодований зміст деяких віршів. Поезія Наталії Кащук викликає глибокі асоціації завдяки багатоплановості сприймання її творінь. Через незглибимість образів кожен може відкрити в ній щось своє, неповторне.

Ключові слова: поетичні твори, подільські топоси, Поділля, поетичний арсенал, асоціації, ритм поезії.

Поетеса Наталя Кащук – уродженка міста Слов'янськ, але дитинство її пройшло в окрасі південної Хмельниччини – Кам'янці-Подільському, чи не через ці географічні паралелі так гостро відчувала вона рідну землю, мову історії, природи і сенс людського життя. Рано залишилась без батька, а це для дівчинки часто віщує складні взаємини з чоловіками. Такі жінки ніколи зразу не кидаються в очі, але і не губляться. Вони постійно трудяться, як і Наталя самовіддано працювала, незважаючи на те, де саме: чи у видавництві, чи на будові; ведуть діалог із оточуючим світом, з рідною землею, родиною і Батьківщиною...

Доля і літературний доробок Наталії Кащук свідчать, що людина, якою б вона не була, де б не жила, завжди є родом з дитинства. Тому кам'янецька чи то пак подільська тема в її творчості, а то й у житті займає особливе місце. Саме подільські топоси допомагають розшифрувати внутрішній монолог поетеси, її причино-наслідкові зв'язки, які об'єднують її творіння.

У нашому літературознавстві її поетична творчість (що є предметом нашого зацікавлення) недостатньо поцінована, можливо вже і призабута, адже

кому окрім дослідника-філолога чи вчителя-словесника захочеться пірнути в «архівні» збірки шістдесятих – вісімдесятих минулого сторіччя.

Літературний доробок Наталі Кашук багатограний і динамічний, зокрема вражає поезія. Вона увійшла у поезію цілком природно, і її слово не може залишити байдужими тих, котрі відкрили збірку Наталіних віршів, а особливо нас, її земляків-подолян, хоча через місце народження позиціонують мисткиню більше як письменницю Донеччини.

Випробування на вірність мистецтву слова, на спроможність творити його непроминальним було колись і залишається тепер. Шістнадцять книг, більше двадцять творів у періодичних виданнях – ось основні надбання письменниці. Проте у наукових колах поезія Наталії Омелянівни досконала не вивчалася. Її прихід в літературу вітали П. Тичина, А. Малишко. Захоплювалися її творчістю Олесь Гончар та Дмитро Павличко, епізодично займалися її дослідженням Гордасевич Г., Мороз Л., Логвиненко О., Гнатюк М. та низка літераторів і науковців Поділля. Тому наукова новизна нашого дослідження у трактуванні подільської теми у творчості поетеси, прозаїка, живописця, перекладача, журналістки, не потребує доведення.

Своєрідність художнього світу твору багато в чому залежить від вроджених особливостей світобачення митця. Письменник саме так бачить, розуміє і відчуває навколишній світ, а інакше бачити, розуміти і відчувати його не може. Тому одним із головних питань кожного із поетів є приналежність до рідної землі. То хто ж вона: слобожанка чи подолянка?

Переконливою відповіддю на те, де саме माля Батьківщина поетеси, звучить назва і рядки поезії Наталі Омелянівни «На моїй землі».

На Поділлі, матінко,
На Поділлі..
Дай руку, серце звір мені
І в путь!
Цей голос у віддаленнях я чула,
Коли минала древні сиви Товтри,
Коли стояла в росяному лузі,
Де таємничий танець повели –
До дзьоба дзьоб урочисто лелеки.
Мов на порозі рідної землі
Вони мене з поверненням вітали... [5, с.87].

Уже у цій поезії розумієш, що маєш справу із незвичайно оригінальною поетесою, бо важко зрозуміти, до якого розряду лірики можна віднести поетичний витвір: спочатку здається, що це пейзажна лірика:

І клен старечі золотисті руки
При зустрічі послав мені на плечі.

Але її пейзажна лірика, фокусуєчись на філософському сприйманні світу, раптом дає відчутне інтимне звучання, що змістом і формою наближається до довершеності «Лісової пісні»:

І первозданності джерельна чистота
Мене охоплює, породжуючи спрагу
Краси. Я вперше тут її пізнала
І в серце узяла собі назавжди... [5, с.16].

На нашу думку, деколи важко відрізнити її інтимну лірику від пейзажної. Поетеса завжди залишалася цікавим і витонченим митцем, краса природи джерелом пульсує у її серці, душі. Інтимна та ще й сугестивна лірика належать до

найбільш проблематичних різновидів усієї української поезії на будь-якому етапі її розвитку. Часто сучасним поетам, написаним про найпотаємніше, притаманний примітивізм. Цього не скажеш про поезію Наталі Кашук. Це особливий світ, у якому переплелися особисті та історичні мотиви, душевні переживання, страдницьке сприйняття того, що оточує її земляків. Уже самі назви поезій («Зелена вулиця Кармелюка», «Подільська квітка», «Зінька Кармелючка», «Землякова калина», «Криниця біля Кам'янець-Подільської ратуші»), присвячених рідному краю, свідчать про те, що вона заявляє про себе, як про патріота рідної землі, якому дорогими серцю є родина, тихоплинна річка Смотрич, ліс, гори. Повне злиття поетеси відчувається з самим містом Кам'янцем-Подільським, його драматичною історією, яка магічно пов'язує сім'ю Наталі з минулим краєм:

Шелестить мені в Кам'янці мамина біла берізка,
Про вдовині жалі Гуменецький розкажує ліс,
Сходить сонце з Сибіру і слово Шевченка, як лезо
Набухає, мужніє з мужичих кривавиць і сліз... [4, с.27].

(«Зелена вулиця Кармелюка»)

Непосвяченим в історію Кам'яниччини, напевне, важко буде правильно зрозуміти і поєднати воедино Наталіні поетичні рядки. Бо читаючи їх, десь там, між рядками бачиш «кам'янецькі стежки» Тараса Шевченка, а у вухах лунає Кармелюкове «За Сибіром сонце сходить». Часто згадуючи в поезії подільські топоси, а також історичні події, що відбувались на теренах нашого краю, поетеса розраховує на ерудитцю читача, покликаною розгадати закодований зміст деяких віршів.

Трагічні сторінки історії своєї родини поетеса пов'язує із трагедією рідної землі. Вдовині жалі, вдовині діти – це так близько, гостро і щемливо. Одна із назв поезії наштовхує на думку, що деякі з поетичних образів Наталії Кашук потрібно сприймати як глибоко метафоричні, особливо виділяються ті, в яких відчувається єдність людини з природою, усвідомлення того, що твоя душа – частинка світової душі. «Подільська квітка» – твір, який не має присвяти, але не викликає сумніву – це поетичний уклін долі бабусі, матері, що рано овдовіли, тій українській жінці, що одна винесла на своїх плечах важку життєву ношу ХХ століття:

Непоказна і непримітна в літі
блакитна квітко – диво між снігами,
Яку усі вдовичкою зовуть.
І що б, здавалося краси тієї –
Дрібненький цвіт (дрібні ж вдовині діти) ... [5, с.59].

Замислюєшся над художньо-виражальними засобами, якими послуговується авторка, її поетичним арсеналом, а також над формою віршів, і на перший погляд видається, що все у неї надто просто і невибагливо, як ота «непишна квітка рідного Поділля». Однак, це невірно, бо за неймовірною ясністю і свідомою простотою строф відчувається безмежна душа і щире серце, бо велике, пам'ятаємо, бачиться лише на відстані, а найпростіше – завжди найсокровенніше:

А ти стоїш, не гнешся на морозі,
Хоч добре знаєш: не дано цвісти
Погідним літом. ... [5, с.59].

В останніх рядках поетеса й сама уподібнюється отій подільській квітці. Свідомо чи несвідомо поетеса й лірична героїня зливаються воедино:

Як же хочу я,
Щоб ти, блакитне диво між снігами,
Для мене не зів'яла у житті. ... [5, с.60].

Після прочитання справді художньо вартісного твору дія його на читача, як ми знаємо, продовжується. подільські топоси, а також історичні події, що відбувались на теренах нашого краю, поетеса розраховує на ерудицію читача, покликаною розгадати закодований зміст деяких віршів.

Яку квітку я назвала б квіткою Поділля, яку б узяла на спомин про рідний край?.. Це може бути чорнобривець, незабудка, ромашка... У поетеси це «вдовичка», лише вона породжує асоціативний ланцюжок: бабуся – мама – рідна земля – те, що тримає на цьому світі мене, – Наталю. І ми розуміємо, що це підсвідома проекція і на власне майбутнє...

Дмитро Павличко сказав про неповторний образ її ліричної героїні такі слова: «... образ жінки, принадливої не лише ніжністю, а й розумом, жінки, що не скаржиться на життя, яке не раз оберталось до неї драматичною стороною, а намагається саме в ньому знайти красу й силу людяності. Ясна печаль пронизує її найкращі твори, печаль, з якої добувається воля до життя...».[8, с.3]. Така оцінка свідчить про талант великої сили і незвичайної ніжності.

Загалом уся її поезія сприймається як передчуття тривоги і любові, передчуття ідеального щастя, яке неможливе в реальному житті, але без ілюзії якого неможливим стане і саме життя. І поетеса послідовно й самобутньо втворює свій поетичний світ, а вирізняє його глибина і непідробність почуття, мелодійність і трепетність рядка, невтомність пошуку точного слова і образу.

З-поміж рядків її поезії струменить вдячність. Вдячність людям, природі, подільському краю, де пройшло дитинство, і, власне, самому життю. Це те почуття чи стан душі, який не кожному відомий. І особливо приємно, що один з перших дитячих ше творів, де ще у назві віддається дань подільським топосам, («Сиділи ми над річкою, на кручі») вона присвячує своїй вчительці, захоплюючись її вродою і розумом:

Між нас сиділа літня жінка
З ясними променистими очима,
Волосся темне м'яко відтіняло
Красу її обличчя благородну.
Нам здавалось:
Вона жила у нашій місті вічно... [4, с.13].

Через багато років, уже сповнена життєвого досвіду, в поезії «Королевій цвіт», присвяченій тій же вчительці-кам'ячанці Тамарі Андріївні Сис, згадуючи нелегкі воєнні та повоєнні часи, що «мову й пам'ять прагли нам зв'ялити», звертаючись до неї «навчителько, мій королевій цвіте», Наталія Омелянівна підсумовує:

Чортополохи косимо безрідні,
Плекаєм пам'ять цвітом королевім. ... [5, с.93].

Поетеса сторониться крикливих фраз, притаманних тому часові, клятьв у вічній пам'яті чи любові до вчителя. Незвичайно просто, виважено і мудро звучить фраза:

О, мить блаженна мудрості віків!
На яблуні старій – хороша зав'язь... [5, с.92].

І усе стає зрозумілим. Вона стала хорошою зав'яззю від науки вчителя, а після неї зав'яззю будуть молоді подільські поети, що почерпнуть науку уже від Наталі Кашук.

Наука цих віршів – це виклик тому бурхливому потокові соціалізовано-політизованої лірики. А, можливо, то просто природне й мудре прагнення мит-

ця в жорстокій веремії різних зламів переоцінки цінностей говорити з читачем передусім про просте і таємне, неминуче і найсокровенніше. Дух шістдесятництва наскрізь пронизує поетичні рядки з ледь чутною даниною «порі майовій і порі жовтневій». Викликає гідне подиву вміння поетеси використовувати флористичні мотиви для вираження власних громадянських поглядів.

Свіжість поетичних образів, плавність і легкість віршів неначе заколихують, приносять у душу умиротворення. Поетка знаходить розмаїті відтінки для природного висловлення своїх думок у поезії «Вірменський двір у Кам'янці цвіте». Вона живе у власному світі, в якому речі мають свої символи і знаки, що не завжди належать українцям: «надбрамне віковечне узороччя» – це різьба по каменю, прадавнє ремесло наших земляків, а, може, і тих, хто знайшов другу батьківщину у Кам'янці-Подільському – місті семи культур. А вже починається поезія словами «вірменський двір у Кам'янці цвіте», а уже третій рядок першої строфи повідає про золоте обличчя соняхів, що є візитівкою слов'ян. Це не просто фіксація окремих архітектурних чи антуражних прийомів, це визнання міста безпечним форпостом для проживання людей різних національностей і є глибокою подякою рідному краю. Тонка грань між словом і порою доби, року, незбагненні відчуття слуху, зору і дотику породжують досі нечувану гармонію розуміння сивої давнини й сучасності. Поезія пройнята духом свободи, легкості, розуму і чуття. Саме ці риси притаманні творчості поетеси. Вежі, мури, «крихітка-двір», дзвіниця – і як катарсис два заключні акорди:

Тут повниться красою жінки голос,
Щоб зникнув забуття зажерний полоз... [5, с.93].

Особливістю талановитого митця є те, що він гостріше, а тому й своєрідніше сприймає навколишнє. І ця його своєрідність світосприймання обов'язково визначає самобутню атмосферу, в якій обертається створений ним художній світ. Він «заселяє» твір своїми людьми, надає йому свого улюбленого кольору, насичує його своєю емоційною атмосферою. Поетеса пишається, що завжди знаходилися серед нашого народу люди, які будили зі сну, примушували задуматися над своєю сутністю і заявити на весь світ, що український народ щедрий, роботящий, творчий, незнищений. А ще – український народ – не лише українці. Адже у Кам'янці-Подільському споконвіків з українцями мирно співіснували і євреї, і поляки, і росіяни, і вірмени, і турки.

Поезія «Криниця біля Кам'янець-Подільської ратуші» справляє враження кадрів із фільму. Цей твір нагадує кіносценарій Довженка: вміння синтезувати минуле, сьогочасне й майбутнє свідчить, що поетеса володіє даром винятково органічного відчуття слова, уміє розрізняти найтонші його порухи.

Звукова енергія завоює читача навіть тоді, коли звук не завжди врівноважується змістом. Поетеса філігранно інтерпретує подільську тему через вічні закони вселенського життя:

Через пустелі віків
Приходили каравани
...
Через ворота Підзамча
Вони вступали у місто... [5, с.112].

Алітеровані рядки передають шум вітру з піском і хруст його на зубах подорожнього. Звідкіля зродилися асоціації поетеси з пустелею, смерчами, барханами та виттям гієн (бо ж до Кам'янця-Подільського вони, на перший погляд, абсолютно не дотичні) не знаємо, але перед очима уже пропливає кара-

ван верблюдів, що повільно погойдуючись несуть на своїх спинах заморський крам. Цьому сприяє ритм поезії, він фантастично відповідає змісту: розмірено-повільний, відчуються інтонаційно-синтаксичні повтори та характерна синтагматична паузація. І не хочеться дошукуватися, що це: білий вірш чи верлібр... Дозволимо собі заперечити твердження І. Качуровського, який зазначає, що ритмом вільних віршів «має правити те, що здається ритмом самому авторові» [3]. У поезії Наталі Кашук читач сам знаходить цей ритм, ритм близький його пульсу, його розумінню поезії. Це надзвичайно вражаюче відчувається в «Криниці біля Кам'янець-Подільської ратуші».

Через кілька рядків алітеровані асоціації читача переходять в абсолютну антитезу до картини пустелі – картину шуму води біля криниці:

Воду з криниці пили
Пригорщами. Холодну.
Добру, солодку воду... [5, с.112].

Шум води зміщується із захопленій звуком, що виривається з грудей після втамування спраги: «О-О-О...» Це гідний приклад того, як алітераційним прийомом, мов мазком пензля, витонченим митцем передається краса природи життя, цілюще джерело живої води, пульсує не лише в криниці, відомому кам'янецькому топосі, а у серці і душі поетеси.

І справді, у її поезії відчувається дивовижна щільність кадрів, плавність переходів від одного плану до іншого, невимушеність, з якою поєднуються речі, здавалося б, непоєднувані: «погоничі мудрі, спокійні, недремні» і ратуша подільського міста, «вітри у чорних пісках» і «скарби, які доручає перенести в грядущє трудар і творець – народ».

Часто у поезії Кашук можна зустріти так звану «силу» як у байках Григорія Сковороди. Цей висновок наче запланований, бо природно впливає із тексту:

Тоді достойно і гідно
Вступиш у світлу браму,
Тоді і для тебе в криниці
Заблисне жива вода. ... [5, с.112].

І вже зовсім по-іншому розумієш перші рядки поезії «через пустелі віків». Ні, не про пустелю й погоничів мова. Читаючи між поетичними рядками шістдесятих послання з минулого від наших предків, набираємося снаги гідно прожити життя, бути достойними синами свого народу і, дасть Бог, побачимо майбутнє – своїх нащадків, тих, хто далі пронесе скарби «живої води» з криниці біля кам'янецької ратуші. Подільська тема, що об'єднує дані твори, породжує в уяві читача цілий вибух чуття: згадку про трагедію тих поетів, які оспівували до Наталії наше місто – В. Свідзинського, М. Драй-Хмару... Чи не про них і їхню долю думає поціновувач подільської поезії, чуючи ці слова:

Недремно. Як той погонич,
Простуй зі своїм караваном,
Які б не були палючі
Вітри у чорних пісках. ... [5, с.112].

Авторка передає по-особливому настрої і характеру героїв, по-філософськи переосмислює свої почуття, ототожнюючи їх зі складовими природи, як єдиним цілим всього сущого. Поетеса відчуває незримий зв'язок між природою і людськими почуттями, бачить у них нескінченний, вічний, повторювальний цикл. Поезія позбавлена нав'язливої морально-філософської програмнос-

ті. Лірика поетеси не скута ніякими рамками. Вона справді вільна. Завдяки багатоплановості сприймання її творінь, незглибимості образів кожен може відкрити в ній щось своє, неповторне.

По різному сприймаючи й оцінюючи людей, природу, масмо свої улюблені кольори, запахи, звуки. Чи є колір у подільських топосів поезії Наталі Кашук? Напевне так. У ній завжди переважає ніжнорожевий та блакитний. Таких тонів і півтонів кольору художнього слова вистачає для того, щоб ніколи не зводити його до стандарту, вони дарують її творам внутрішню і зовнішню свободу. Чи не вони превалюють, коли чуємо «заводів гук потужний на зорі», бачимо «чисте-чисте небо угорі», наслухаємо «пісні дівчат у надвечірню пору», пестимо «Дністрову хвилю грайливо-прозору».

Але завжди треба пам'ятати, що поетичний світ Наталі Омелянівни як і кожного справжнього митця непростий, у ньому багато болю, тривоги і страждань, та він не похмурий, не песимістичний. Всупереч перешкодам лірична героїня виборює своє щастя на землі, уміє радіти кожному новому дневі, дивуватися цьому прекрасному світу, і мріяти, як мріє у поезії «Моє Поділля», що стала піснюю:

Чи виростуть в моєї пісні крила,
Чи полетить вона над рідним краєм,
Чи знайде відгук в людях – я не знаю. ... [6, с.108].

Здається, в кожному вірші одна і та ж тема, подібні образи. Проте назвати поезію одноманітною не можна. Багатство художньо-виражальних засобів, нюанси у музиці вірша, його кольори створюють для кожної поезії свій неповторний колорит, окремий настрій.

Поетеса настільки проникається атмосферою навколишнього світу, що розумієш, у цьому виявляється і високе покликання поезії, і особливе сприйняття світу авторкою.

У розвитку сучасної поезії окреслилися два напрями – неокласичний та неомодерний. Для першого характерна прозорість і ясність вислову, междова простота і сповідальність, а для другого алогічність, ускладнена асоціативність, густа метафоричність. У традиційному мистецтві не заховаєшся, як, приміром, у модерному. Тут усе на видноті: кожне слово висвітлює твоє вміння та майстерність, рівень освіченості і зрештою – душу.

До котрого віднести поезію Наталі Кашук? Її вірші – це переживання, що народжуються з якихось незвичайних душевних станів, вони виливаються з глибини серця. Поетеса неначе випробує слово на колір, звук, дотик і на смак, народжуючи, як щасливі знахідки, свої «подільські» поезії. Вона вчить, що навіть на останньому рубежі життя думати треба не про себе:

Колія ця ніч – уже моя остання,
Нехай зі мною разом спопеліє
Хоча б дрібничка горя вселюдського... [6, с.111].

У своїй «Журавлиній баладі» поетеса прощається з життям, але не з читачем, бо найголовніше – це не лише відчутти, а й зуміти виразити на папері, поділитись наболілим.

Її подруга Світлана Йовенко дала найкраще визначення поетичного таланту Наталі Кашук: «Ти була пораненою горlichкою нашого поетичного саду. Але співала... смерть не по зросту поетам – ти жива» [9, с.10].

Поезія Наталі Кашук пройнята духом високої філософії за усіма його законами. Подільські топоси – артерії її творів, які будують струнку конструкцію криниці життя нашого народу. Пейзажну та громадянську лірику поетеси учні

Поділля вивчають на уроках літературного краєзнавства, вона виховує у дитячих душах любов до України, до отчого дому, наповнює серця красою рідної природи і щирістю людських стосунків.

Список використаних джерел:

1. Антологія української поезії 11 половини ХХ сторіччя / автор передмови та упорядник текстів професор Ю. Ковалів. Київ : Гранослов, 2001. 432 с.
2. Гордасевич Г. Гармонія радості і печалі. *Силуети поетес*. Київ, 1989.
3. Качуровський І. Поезія. *Сучасність: Література, наука, мистецтво, суспільне життя. Часопис незалежної української думки*. Київ, 2003. №2. С. 5-13.
4. Кашук Н.О. Переднівок : поезії. Київ : Рад. письм., 1968.67 с.
5. Кашук Н.О. Обереги : вибрані поезії. Київ : Дніпро, 1979. 182 с.
6. Кашук Н.О. Оболонь : вірші, переклади. Кам'янець-Подільський : Мошак М.І., 2007. 112 с.
7. Кашук Н. Самоцвіти: поезії. Київ : Молодь, 1989.112 с.
8. Павличко Д. Про книжку Наталі Кашук «Обереги». *Обереги*. Київ : Дніпро, 1979. С. 3-4.
9. Сохаська Є. Сонячний талант (До 65-річчя Наталії Кашук). *Кам'янець-Подільський вісник*. 2002. 25 жовтня. № 44. С. 4-10.

The article deals with the poetic work of Natalia Kashchuk devoted to her native Podilsky region. Attention is drawn to the deep philosophy, peculiarity of the creation of lyrical images, the peculiarity of the sense of unity of man with nature. The metaphorical images are striking, especially those which are aware of the fact that the human soul is part of the world's soul. The world of symbols of the Podilsky topos is transmitted, in which personal and historical motives, emotional feelings, sharp perceptions of everything that surrounds its fellow countrymen are intertwined. Telling about the historical events that took place at the territory of our region, the poet relies on the reader's erudition, designed to unravel the coded content of some poems. Natalia Kashchuk's poetry causes profound associations due to the multiplicity of perception of her creations. Anyone can discover something different, unique because of the inseparability of her images.

The Poetry is perceived as a premonition of anxiety and love, a premonition of an ideal happiness, which is impossible in real life, but without illusions life itself can be impossible as well. And the poet consistently and distinctly creates her poetic world, with her own depth and gentleness of feeling, melodiousness and quirk of the line, the tireless search for the exact word and image.

A streaming gratitude can be seen among the lines of her poetry. You can see some gratitude to people, nature, Podilskyi land, where she spent her childhood, and, actually, to life itself. In the of Natalia Kashchuk, The main colors of Natalia Kashchuk 's poetry are light pink and blue. Such tones and semitones of the color of the artistic word make her works unusual, they give her works internal and external freedom.

Key words: poetry, Podilskyi topos, Podillya, poetic arsenal, associations, rhythm of poetry.

Отримано: 19.09.2018 р.